

REGIMENTIT SEKAISIN

Regimenttioppi

Regimenttiopissa lähdetään siitä, että tässä maailmassa on kaksi täysin omalakista toimintapiiriä, maallinen ja hengellinen. Maalliseen regimenttiin kuuluu kaikki se, mikä liittyy **tämänpuoleiseen**, nykyisen näkyväisen maailman toimintaan. Hengellinen regimentti taas liittyy **tuonpuoleiseen**, tulevaan maailmaan. Edellisen regimentin hoito kuuluu valtiolle ja yhteiskunnalle, jälkimmäisen taas kirkolle. Ajallisen elämän hoitamiseen tarvitaan paljon tämän maailman **asiantuntijoita**. Hengellisen elämänpiirin hoitoon taas ovat kykenevät vain määrätty, **tämän piirin asiantuntijat**.

Raamatun mukaan hengellisten asioiden menestyksellinen hoito edellyttää uudestisyntymistä ([Joh.3:3](#)) ja sen tuloksena syntyneitä uutta luomusta: *"Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut"* ([2 Kor.5:17](#)). Samoin näiden asioiden hoitoon tarvitaan hengellistä viisautta, hengellisten asioiden avautumista, joka ei välttämättä liity millään tavalla maalliseen etevyyteen ja viisauteen, vaan nämä ovat monta kertaa jopa toisensa poissulkevia. **Jeesus** sanoo: *"Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt"* ([Luuk.10:21](#)). **Paavali** ilmaisee saman asian: *"Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään"* ([1 Kor.1:26-27](#)). Paavali tuo myös esille, kuinka luonnollinen ihminen on kykenemätön omaksumaan hengellistä viisautta, eikä hän sitä arvosta, vaan pitää sen hulluutena: *"Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän sitä voi ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti"* ([1 Kor.2:14](#)). Jumala ei noteeraa kovin korkealle maallista viisautta: *"Sillä tämän maailman viisaus on hullutus Jumalan silmissä"* ([1 Kor.3:19](#)). Ennen uskoontuloa ihminen on "ymmärtämätön ja sokea" näissä hengellisissä asioissa: *"Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä"* ([Tiit.3:3](#)).

Lutherkin katsoo uskoontulon tuovan uuden viisauden ja uuden näkökyvyn. Luther sanoo Galatalaiskirjeen selityksessä: *"Se (armon ja autuuden oppi) vielä tuo mukanaan valon ja kyvyn arvostella kaikkia asioita."* *"Niin, me olimme silloin vajonneina niin kauhistavaan pimeään, ettemme kyenneet mitään asiaa oikein arvostelemaan. Mutta nyt, kun evankeliumin valo välkehtii, alistamme kaikki elämän kutsumukset maailmassa varman ja erehtymättömän arvostelumme alaisiksi."* ss.67,259).

Regimenttien sekoittaminen tapahtuu ihmisten autuuden kustannuksella.

Regimentit Vanhassa Testamentissa

On helppo havaita, että Vanhassa Testamentissa olivat maalliset ja hengelliset, osaksi ilmoituksen hämäryydestä johtuen, sekaisin. Israelin kansalla oli myös erikoisasema: se oli kokonaisuudessaan Herran kansa (liittyminen tähän kansaan tapahtui 8 päivän ikäisenä), jota Herran itsensä tuli hallita. Kansan johtaja oli samalla seurakunnan johtaja (Mooses, Daavid, Salomo). Tosin profeetoilla oli tärkeä tehtävä hallitsijoiden rinnalla muistuttaa Jumalan tahdosta.

Jumalan sana oli täysin "lyönyt läpi" israelilaisessa yhteiskunnassa. Israel oli tässä mielessä **ihanneyhteiskunta**. Uskolla ja uskovilla ei kuitenkaan mennyt hyvin. Jeesus joutui toteamaan: *"Katso, minä lähetän teidän tyköne profeettoja ja viisaita kirjanoppineita. Muutamat heistä te tapatte ja ristiinnaulitette, ja toisia heistä te ruoskitte synagoogissanne ja vainoatte kaupungista kaupunkiin; että teidän päällenne tulisi kaikki se vanhurskas veri, joka maan päällä on vuodatettu vanhurskaan Aabelin verestä, Barakiaan pojan, vereen asti, jonka te tapoitte temppelin ja alttarin välillä...Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt"* ([Matt.23:34-35,37](#)). **Stefanus** vahvistaa tämän: *"Ketä profeetoista eivät teidän isänne vainonneet? He tappoivat ne, jotka ennustivat sen Vanhurskaan tulemista, jonka kavaltaiksi ja murhaajiksi te nyt olette tulleet"* ([Apt.7:52](#)).

Jeesus ja maallinen valtapiiri

Jeesus määrittäi eron maallisen ja hengellisen välillä. Ero tulee syntymästä: *"Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki"* (Joh.3:6). Hengelliseen regimenttiin siirtyminen edellyttää uutta syntymistä: *"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa"* (Joh.3:3).

Jeesus sanoi maallisen hallitsijan maaherra Pontius Pilatuksen edessä: *"Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta"* (Joh.18:36). Siinä oli kaksi kuningasta vastakkain, toinen edusti maallista ja toinen hengellistä regimenttia.

Jeesusta teloitettaessa kansan ääni *"ristinnaulitse, ristiinnaulitse hänet"* (Luuk.23:21) edusti maallista regimenttia. Samoin Pilatus, kuolemantuomion julistaja. Varsinaisena "primus motorina" Jeesuksen oikeudenkäynnissä olivat **ylipapit ja kirjanoppineet** (Luuk.23:10). He olivat kirkon virallisia edustajia Jumalan Pojan teloituksessa; tosin nämä uskoivat likaisen työn maalliselle regimentille. Sama kuvio on toistunut kautta kirkkohistorian: laitoskirkko usuttaa maallisen vallan Herran omien kimppuun (Hus, Bunyan, Hauge, Hedberg, Kalajoen käräjät jne.).

Tilanne alkuseurakunnassa

Uusi liitto merkitsi pitkälti vanhan loppua: *"Sanoessaan ´uuden` hän julistaa ensimmäisen liiton vanhentuneeksi; mutta se, mikä vanhenee ja käy iälliseksi, on lähellä häviämistään"* (Hebr.8:13). Seurakunnan synnyttyä helluntaina myös uusi regimenttioppi astui voimaan. Hengelliset ja maalliset (Jumalan seurakunta ja maailma) tuli erottaa toisistaan! Uudestisyntymisen kautta ihmiset siirrettiin hengelliseen regimenttiin ja merkittiin "uskoviksi tultuaan" Pyhän Hengen sinetillä, Ef.1:13.

Paavali viittaa hengelliseen regimenttiin sanoessaan: *"Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa"* (Fil.3:20). Seurakunta syntyi ensimmäisenä helluntaina niistä, jotka olivat tulleet uskoon. Se koostui ainoastaan pelastuneista. *"Ja Herra lisäsi heidän yhteyteensä joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen"* (Apt.2:47). Ananiaan ja Safiiran tapauksessa Jumala itse huolehti rajan säilymisestä, Apt.5. Heidän tuomionsa palautti jälleen selkeät rajat: *"Eikä muista kukaan uskaltanut heihin liittyä"* (Apt.5:13). Seurakuntakuri palveli myös samaa asiaa, 1 Kor.5.

Apostoleilla oli selvä raja maallisen regimentin suuntaan. Ensiksikin he kokivat olevansa "vieraita ja muukalaisia" täällä maailmassa, Hebr.11:13. He olivat "matkalla kotiin": *"Haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumista ja päästä kotiin Herran tykö"* (Fil.5:8). Tämän koti-ikävä he jakoivat yhdessä Vanhan Testamentin Jumalan miesten kanssa (Hebr.11), ja se esti heitä uppoutumasta täysin rinnoin maallisiin asioihin. Evankeliumi ja sen tuomat taivaalliset näköalat olivat hurmanneet niin alkuseurakuntalaiset, etteivät he olleet kiinnostuneet maailman hallinnasta. Maailma hallituksineen oli kärsinyt inflaation. He jakoivat odottaa taivaallisia hallituspaikkoja, Dan.7:22,27; Matt.19:28; Luuk.22:28-30; 1 Kor.6:2; Juud.14-15.

Toisekseen Jeesuksen pikaisen tulemisen odotus ja käsitys ajan lyhydestä oli vallitsevana. Nykyiseen, pian katoavaan maailmaan ei kannattanut paljon satsata. Kaikesta maallisesta on varustauduttava pian luopumaan, 1 Kor.7:29-31. Katseen tuli olla kiinnitettynä tulevaan, iäisesti kestävään maailmaan: *"Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä"* (Kol.3:2). Tähän liittyi näky maailman nopeasta tuhoutumisesta ja uuden luomisesta, 2 Piet.3:7-13.

Alkuseurakunnassa regimenttirajojen pysymistä kohdallaan autoivat osaltaan puhtaaseen evankeliumiin automaattisesti liittyvät maailman taholta tulevat vainot - näin myös apostolien ajan jälkeen.

Lähetyskäskyyn (Matt.28:18-20) pitäytyen seurakunta pyrki laajenemaan (ekspansiivinen). Laajentumiseen ei kuitenkaan käytetty "kepulikonsteja", vaan se tapahtui parannussaarnan ja uudestisyntymisten seurauksena. Laajentuminen aiheutti epäluuloja maallisen hallitusvallan puolelta. Siellä ei haluttu eikä voitu käsittää, ettei tämä valtakunta ole tästä maailmasta. *"Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa"* (Apt.16:20). Saatana tulkitsi vallanpitäjille uskovien tuoman muutoksen yhteiskunnallisena vaaratekijänä - ja vainovalkeat syttyivät. Ne eivät kuitenkaan tepsineet; marttyyrien veri oli kirkon siemen.

Houkutteleva tarjous

Selkeä regimenttien erillään olo loi kuitenkin molemmille puolille paineita, jotka vaativat sopuratkaisua.

Lähetyskäsky velvoitti valloittamaan koko maailman, mutta ennen pitkää sen viitoittama tie, parannuksen ja uudestisyntymisen tie (Luuk.24:47), osoittautui liian työlääksi. Yllättäen avautui toinen, helpompi mahdollisuus: *"Sinulle minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon. Jos sinä siis kumarrut minun eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun"* (Luuk.4:6-7). **Ja kirkko**

kumarsi! Kirkko unohti, että sillä oli ainutlaatuinen tuote, Jumalan evankeliumi, välitettävänä.

Alkuperäinen evankeliumi *"Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu"* (Mark.16:16), vaihdettiin muotoon: *"Joka kastetaan, se pelastuu."* Pelastuminen siirrettiin uskosta kastetapahtumaan.

Maailma ei enää näyttänyt muodostavan uhkaa, eikä ollut vastustaja, vaan mielenkiintoinen yhteistyökumppani. Luovuttiin alkuseurakunnan vastakkaisasettelusta. Kirkkokin oli ilmeisesti väsynyt taisteluun.

Kansankirkko syntyy

Ratkaiseva käänne tapahtui v.313, jolloin keisari Konstantinus julisti kristinuskon Rooman valtionuskonnoksi. Tämä vaikutti molempiin osapuoliin: maailma kristillistyi ja kirkko maallistui! Kohtalokkaampi tämä oli kuitenkin kirkolle, sillä evankeliumi ei siedä mitään lisäaineksia. Muotoutui "toinen evankeliumi", joka on Jumalan kirouksen alainen: *"Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu"* (Gal.1:8). Tämä sopimus merkitsi rauhaa maailman kanssa, mutta Jumala ja Pyhä Henki eivät koskaan allekirjoita tällaista sopimusta: *"Te aviorikkojat, ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen"* (Jaak.4:4). Jo Vanhan Testamentin profeetat varoittavat solmimasta sopimusta ilman Jumalan Henkeä: *"Voi uppiniskaisia lapsia, sanoo Herra, jotka pitävät neuvoa, mikä ei ole minusta, ja hierovat liittoa ilman minun henkeäni"* (Jes.30:1). Kaikki opilliset elementit säilytettiin kuitenkin voimassa, mm. ihminen uudestisyntyä edelleenkin, mutta vauvana, kastettaessa. Ahdas portti tehtiin jokaisen mitoille sopivaksi.

Kahdesta tuli yksi

Aikaisemmin oli kaksi todellisuutta, Jumalan valtakunta (seurakunta) ja maailma, nyt on vain yksi: Jumalan seurakunta. Teologit olivat yhteistyössä uuden kumppanin, maailman kanssa kehittäneet uuden pelastusprosessin, joka muistuttaa taikatemppua. Se on todellinen "jokamiehenpelastusoppi". Kaikki tuntuivat olevan tyytyväisiä jännitteen häviämiseen. **Evankeliumista oli ristin pahennus poistettu, siitä oli saatu aikaan "kansanpainos", joka sopii kaikille.**

Pinnallisesti katsoen molemmat osapuolet voittivat. Tuhatvuotinen rauhanvaltakunta oli koittanut! Perkeleen hallitsema maailma oli totaalisesti murskattu ja voitettu - pyhällä kasteella. Ainut, jolle jäi vielä välitön, elävä kosketus ja kyynärpääntuma henkivaltojen taisteluun, oli pappi. Hänelle uskottiin strategisesti merkittävä tehtävä: papin tuli kasteen kautta ja välityksellä temmata lapsi mahdollisimman varhain "perkeleen valtakunnasta" taivaan valtakuntaan. Tähän liittyi kiinteästi pahan hengen ulosajaminen lapsesta (eksorsismi). Siinäpä sitä on miehistä hommaa ja haastetta kerrakseen! Toisaalta kirkon teologia varmisti sen, että pappi, riippumatta hänen Jumala-suhteestaan, toimi tässä aina varman päälle. Tästä lähtien hengelliseen yhteisöön päästiin suunnilleen yhtä helposti kuin maalliseenkin, automaattisesti. Tosin nytkin Jumalan lapseksi tulemiseen teoriassa vaadittiin hengellistä prosessia, mutta tämä kaikki sisällytettiin kasteeseen, jossa kaikki Jumalan lapseksi tuloon liittyvät suuret asiat hoidetaan keskitetysti ja kätevästi yhtenä pakettina ja mikä oleellista - kivuttomasti.

Tarkkaan ottaen tämän jälkeen maalliseen regimenttiin jäivät kuulumaan ainoastaan kaikki kastamattomat aikuiset ja lapset ennen kastettaan. Kaikki muut tulivat urhoollisen papin ansiosta temmatuiksi taivasten valtakuntaan ja samalla hengelliseen yhteisöön. Näin v.313 itse asiassa merkitsi kuoliniskua kahden regimentin opille. Tällä epäpyhällä allianssilla on vaikutuksensa vuosituhansiksi eteenpäin. Se merkitsi miljoonien ihmisten pettämistä heidän sielunsa autuuden asiassa - ja oli saatanalle ja hänen valtakunnalleen riemuvoitto!

Luther ja regimentit

Luther yritti kääntää historian pyörää taaksepäin opettamalla maallisesta ja hengellisestä regimentistä, joita ei saanut sekoittaa. Ongelmaksi kuitenkin muodostui hänen oma esimerkkinsä. Paavivallan perinnöllä lienee tähän tärkeä vaikutus. Siinä missä paavi pyrki kaiken maallisenkin vallan yläpuolelle, Luther tyytyi yhteistyöhön. Ruhtinaat tukivat Lutheria hänen reformaattorin työssään. Opettaessaan kasteessa tapahtuvaa uudestisyntymistä Luther osaltaan auttoi yhden regimentin valtaansa.

Augsburgin tunnustus hämää puhuessaan seurakunnasta "uskovien yhteisönä". Kun ihminen kasteessa uudestisyntyy, on seurakunnassa tietenkin kysymys "kastettujen yhteisöstä". Jotta kuitenkin uskonpuhdistuksenkin seurakunta saataisiin uskovien yhteisöksi, laitettiin vauva uskomaan. Näin oli puhdasoppisuus turvattu ja teologinen vanhurskaus täytetty. Tosin kasteen vaikutuksen sitominen vauvan

uskoon osoittautui myöhemmin varsin ongelmalliseksi ja epäonnistuneeksi ratkaisuksi - josta sittemmin annettiin periksi. Ei ole lainkaan vaikeaa löytää maallisen regimentin sormenjälkiä Tunnustuskirjoista. Katsokaamme ja hämmästyköömme, ketkä toimivat Tunnustuskirjojen Esipuheen allekirjoittajina. Allekirjoittajien (yli 80) joukossa oli vain kolme hengellisen säädyn edustajaa: *Joakim Fredrik, Brandenburgin rajakreivi, Magdeburgin arkkihiippakunnan piispansijainen. Juhana, Meissenin piispa. Eberhart, Lyypekin piispa, Verdenin hiippakunnan piispansijainen.* Kaikki muut olivat maallisia virkamiehiä, vaaliruhtinaita, kreivejä, herttuaita, pormestareita, kaupunginjohtajia jne.

Carl Fr. Wislöff kirjoittaa: *"Ranskan ja Espanjan kuninkailla oli kirkon hallinto suuressa määrin käsissään, ja saksalaiset ruhtinaat seurasivat heidän esimerkkiään niin hyvin kuin taisivat. Samoin oli Pohjolassa...Maallista esivaltaa - kuten esim. Lutherin omaa Saksin ruhtinasta - pidettiin silloin kristillisenä esivaltana...Kun paavi ja piispat eivät tahtoneet kutsua kirkolliskokousta koolle, ruhtinaat saivat tehdä sen. Kastettuina kristittyinä hekin olivat osallisia yleisen pappeuden oikeuksista ja velvollisuuksista. Näin Luther ajatteli. Ruhtinas oli 'hätäpiispa' (**Notbischof**)... Poliittisilla elimillä on vastuu myös kirkon hallinnosta ja hoitamisesta **kristillisenä** esivaltana ja yleisen pappeuden perusteella"* (Carl Fr. Wislöff: Tätä Luther opetti: ss.189-190). Apostoli Paavalin mukaan "tämän maailman valtiat" ovat osattomia hengellisestä viisaudesta, [1 Kor.2:6-8](#).

Luther syyllistyi karkeaan regimenttien sekoitukseen puuttuessaan talonpoikaiskapinaan - yleisesti tunnetuin onnettomin seurauksin.

Lutherin jälkeenkin mm. Ruotsi-Suomessa kirkko ja hallitsijat ovat toimineet kiinteässä yhteistyössä.

Edellämainittuun viitaten voidaan perustellusti sanoa, että luterilaisissa maissa **kansankirkon edustama oppi on samalla valtion virallinen ideologia!** Joka sitä vastaan asettuu, "kapinoi kuningasta vastaan" ([Neh.2:19](#)).

J.V.Snellman käytti 1800-luvulla nimitystä "valtion pyhittäjä kirkko".

Rauhanomainen rinnakkaiselo

Kansankirkko on erinomainen sekoitus. Suomen kirkko on kaiketi hakenut mallia vanhatestamentillisestä Israelista. Pääsääntöisesti maallinen hallitus on ollut erikseen, mutta maallisen ja hengellisen yhteisön päällekkyydestä ja sisäkkäisyydestä johtuen kumpikin on vuoroin sählännyt toistensa regimenteilla. **On huomioitava, että nimenomaan viime aikoina maallisen tulo kirkon tontille on yleensä tapahtunut kirkon suostumuksella, niin - jopa pyynnöstä.**

Kirkko nauttii valtion ja valtio kirkon luottamusta. Tästä johtuen ne eivät suuremmin hauku toisiansa. Vallitsee "siamilaisten kaksosten" rauhanomainen rinnakkaiselo.

Herrasmiessopimus

Kirkon oma tavara, raamatullinen evankeliumi, on mennyt huonosti kaupaksi. Kirkko on anellut lupaa päästä maallisen kakun jakajien joukkoon. Sillä on maailman suuntaan vain yksi hiljainen toivomus: **poista päältäni ristien evankeliumin hullutuksen tuoma häpeä!** *"Me syömme omaa leipäämme ja vaatetamme itsemme omilla vaatteillamme, kunhan vain meidät otetaan sinun nimiisi; poista meidän häpeämme"* ([Jes.4:1](#)). Kirkon ja valtion välillä on "herrasmiessopimus", joka antaa kirkolle oikeuden moralisointiin - mutta ei raamatullisen evankeliumin julistukseen, johon myös sisältyy lain saama.

Esikoisoikeuden myyminen

Eikö tästä ole luettavissa kirkon epäonnistuminen omassa, varsinaisessa tehtävässään? Kirkko on kilvoitellut saavuttaakseen ja pitääkseen yhteiskunnallisen luottamuksen ja aseman, ja ajautunut samalla räikeään ristiriitaan oman tehtävänsä ja identiteettinsä kanssa.

Kirkko on maksanut yhteiskunnallisesta asemastaan korkean hinnan: se on lakannut olemasta Kristuksen kirkko! Periaatteessaan "tämä kaikki ja taivas myös" se on voittanut tämänpuoleisen, mutta kadottanut tuonpuoleisen.

Se on myynyt esikoisoikeutensa hernekeitosta ([1 Moos.25:34](#)), ja muuttunut "hernekeiton jakajaksi".

Kuinka pitkälle kirkko on edennyt maailman kosiskelun tiellä, kävi ilmi jumalanpilkkakysymyksen käsittelyssä. Siinähan eduskunta vastoin kirkolliskokouksen tahtoa päätti jättää Jumalan nimen rikoslakiin. Siis maallinen regimentti osoittautui hengellistä vanhurskaammaksi!

Regimentit tänään

On murheellista todeta, että suomalaisessa kansankirkossa ovat regimentit pahan kerran sekaisin ja että tässä sekoittamisessa on kirkko itse ollut kovin aktiivisessa ja näytävässä roolissa.

Kaste vie "taivasputkeen", jossa kirkko vastuullisen firman tavoin takaa samat taivaalliset edut erotuksetta kaikille jäsenilleen.

Kastepakettiin pakattiin: seurakunnan jäsenyys, jumalanlapseus, vanhurskauttaminen, uudestisyntyminen jne. Tällainen autuudenasian "keskittäminen" on nykyaikaa. Kerralla hoidetaan koko homma, niin ettei siihen tarvitse myöhemmin palata kuin kevyesti ja tilapäisluontoisesti, konfirmaatiossa, avioliittoon vihkimisessä, joulukirkossa ja hautaan siunaamisessa.

Kirkolle on tietysti plussaa se, että se näistä vähäisistä ja hengellisesti varsin köykäisistä palveluistaan kuittaa täydet veromarkat. Oikeastaan kirkon vaatimukset veronmaksajan suhteen veromarkkojen lisäksi ovat sen verran olemattomat, että vanha totuus "kun raha kirstuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa" on jälleen kovaa valuuttaa.

Keskittämisen seurauksena työttömyyttä, turhautumista ja harhautumista

Toisaalta tehoajattelu, teknillistyminen ja automatisointi tuo muun yhteiskunnan tapaan myös kirkolle ongelmia. Yhteiskunnassahan automatisointi poikii työttömyyttä. Kirkossa kaiken keskittäminen kasteeseen johtaa siihen, ettei ihmisen pelastukseen tarvita työteliästä lain saarnaa, uskoonsaattamista, vanhurskauttamista ja uudestisyntymistä. Kirkonmiehet turhautuvat työssään automatisointiin ja helppouteen. Välittömänä seurauksena tästä he alkavat katsella uusia apajia ja puuhailla alueilla, jotka eivät heille varsinaisesti kuulu: *"Puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu"* (2 Tes.3:11). Edellisen arkkipiispan (**John Vikströmin**) aikana kirkko on halunnut osoittaa tarpeellisuuttaan julkaisemalla yhteiskunnallisia kannanottoja. Ei ole ollut vaikea huomata, että nämä ovat miltei poikkeuksetta liittyneet **tämänpuoleisiin**, tasa-arvoon, rotusorron vastustamiseen, ihmisoikeuksiin, tulonjakoon, luonnonsuojeluun jne. Lienee niin, että kirkkokansakin pikku hiljaa alkaa tätä kaikkea pitää "kirkon varsinaisena tehtävänä". Kirkko haluaa olla kaikessa mukana - mutta ilman evankeliumia.

Kirkko kansan pyhittäjänä

Sekoittaminen alkaa siis kasteesta, jolloin kaikista tehdään Jumalan lapsia. Tämä sekoittaminen jatkuu konfirmoinnissa, jolloin tämä kaikkien jumalanlapseus (katolisen esikuvan mukaan) vahvistetaan. Samaan sarjaan liittyy avioliittoon vihkiminen, jolloin kaikki uskoa kysymättä vihitään "kristilliseen" avioliittoon. Regimenttisekoitus sinetöidään, kun kaikki siunataan uskovina haudan lepoon.

Kasteen pohjalta kirkko omii kaikki kansalaiset itselleen. Kaikki kastetta seuraava elämä on hengellistä ja kristillistä. Kirkko kokee tehtäväkseen vierelläkulkijan roolin - päämäärä ei näytele mitään osaa. **Kirkko on jo pitkään korvannut evankeliumin julistamisen "myötäelämisellä"**. Kirkon läsnäolon vaikutelmaa tehostetaan siunaamisriitillä. Kaikki suomalaisethan ovat kasteen kautta vedetty Jumalan mielisuosion ja siunauksen piiriin. Jotta Suomi olisi siunattu "aina Hangosta Petsamoon", tarvitaan tietysti vielä eläinten, maisemien (lenkkipolkujen) ja kuolleiden esineiden siunaus aina kodeista, marketeista, viinapannuista ja kännyköistä lähtien. Tämän jälkeen on turha kenenkään mitään jumalattomuutta armaasta Suomestamme etsiä. Kirkko on hämmästyttävän runsaskätinen siunauksia jaellessaan. Ongelmaksi vain jää, että kirkko ei ole kiinnostunut omasta varsinaisesta virastaan ja tehtävästään: kuinka **syntinen** pääsee Jumalan vihan alta armon alle ja siunauksen osallisuuteen? Raamatun tie siunaukseen on: *"Jumala on herättänyt Poikansa ja lähettänyt hänet siunaamaan teitä, kun käännytte itsekukin pois pahuudestanne"* (Apt.3:26). **Lopputulos: lukuisten kirkon siunaamien esineiden keskellä näemme Jumalan vihan ja kirouksen alla olevan ihmisen!**

Pohjanoteeraus regimenttien sekoittamisesta saatiin radiojumalanpalveluksessa Kemin kirkossa pyhäinpäivänä 30.11.1998. Liturgi, pastori **Kai Sadinmaa** tulkitsi siinä Jeesuksen vuorisanaa näin: *"Hän julisti pyhiksi kaikki halveksitut, arvottomat ja syrjään sysätyt. Pyhiä ovat siis vammaiset, työttömät, ulkomaalaiset, homoseksuaalit, lapset, vanhukset. Pyhiä ovat kaikki rikkilyödyt, ahdistuneet, masentuneet. Kaikissa näissä köyhissä kohtaamme itse Kristuksen. Jeesus sanoo: 'Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle'."*

Siinä meillä kouluesimerkki "vapautuksen teologiasta"!

Kirkko porton poluilla

Esran aikana Israelin viholliset ja vastustajat tekivät tempppelin rakentajille yhteistyötarjouksen: *"Me tahdomme rakentaa yhdessä teidän kanssanne, sillä me etsimme teidän Jumalaanne, niinkuin tekin"* (Esra 4:2).

Valveutuneet johtajat torjuivat päättävästi tarjouksen: *"Ei sovi teidän ja meidän yhdessä rakentaa temppeleä meidän Jumalallemme, vaan me yksin rakennamme Herralle, Israelin Jumalalle"* (Esra 4:3).

Lopun aikana, jota nyt elämme, aloitteellinen yhteistyössä ei ole suinkaan maailma, vaan kirkko.

Yhteistyökumppaneina voivat esiintyä kunta, Punainen Risti ja erilaiset muut aatteelliset järjestöt. Lasten ja nuorten puolella suosituimmat yhteistyökumppanit ovat partio, urheiluseurat yms.

Yhteistyön kestoperusteluna on: **me teemme samaa työtä!** Tästä käsin lienee mahdollista myös ymmärtää seurakuntien vähäiset tunnonvaivat, kun on kysymyksessä esim. nuorisotyöntekijän viran lakkauttaminen; korvaavathan muitten järjestöjen työntekijät syntyvän aukon ja vajeen. Unohdetaan, ettei muille yhteisöille ole uskottu sielunpelastustyötä.

Kirkko kelpuuttaa työntekijöiksi ainoastaan "yhteistyömiehet". Kansa ei tarvitse kirkkoa, joka ei uudestisynnyttä kaikkia kasteessa. Tästä taas seuraa automaattisesti: kirkko ei tarvitse työntekijöitä, jotka eivät yhdy kirkon huoraukseen maailman kanssa, vaan julistavat raamatullista uudestisyntymistä ja parannusta syntien anteeksisaamiseksi.

Uskova työntekijä joutuu tässä tilanteessa puun ja kuoren väliin; hänet on helppo potkaista kuvioista pois perusteena yhteistyökyvyttömyys! Lopun ajan kirkon henkilöstöpolitiikka ei ota ohjeita Raamatusta, vaan se hoidetaan täysin maailman kylmistä realiteeteista käsin.

Kasvatuskristillisuus - herätyskristillisuus

Jokunen vuosikymmen sitten kirkon kenttä jakautui kasvatus- ja herätyskristittyihin. Sittemmin kiista on tainnut ratketa kasvatuskristillisyyden eduksi, joka luontevasti liittyy kansankirkon kasteuudestisyntymisnäkemukseen. Herätyskristittyjen tappio johtunee osaltaan myös siitä, etteivät nämä korostaessaan raamatullisesti evankeliumin aiheuttamaa murrosta ja muutosta uskoontultaessa riittävän selkeästi samaistaneet niitä uudestisyntymän kanssa.

Erkki Niinivaara kirjoitti v.1952 kirjan "Maallinen ja hengellinen". Tuossa kirjassa hän esittää näkemyksen, joka on hänen jälkeensäkin ollut kirkossa vallitsevana. Hän torjuu jyrkästi herätyskristillisen näkemyksen, jossa tapahtuu "jako kahteen", ja antaa ymmärtää, että on vain yksi joukko; jokainen on samalla tavalla kilvoittelemassa taivastiellä ja taivasta kohti: *"Ihmiset erotellaan uskoviin ja jumalattomiin. Tosikristityn veljiä ovat näiden ajatusten mukaan varsinaisesti vain toiset uskovat, muut ihmiset sen sijaan aineista, josta vasta uskonnollisen murroksen kautta voi tulla veljiä. Tapahtuu kohtalokas itsepetos, sillä unohdetaan, että taistelun Jumalan ja vihollisvaltojen välillä piti olla käynnissä kuolemaan asti jokaisessa ihmisessä. Se taistelu, vanhan ihmisen jokapäiväinen kuolettaminen, tapahtuu taas maallisessa elämässä, kutsumuksessa, sekä hurskaiden että jumalattomien ihmisten kohtaamisessa"* (emt. s.90). -Erkki Niinivaaralta taitaa olla kateissa vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen uskonelämän alkuna. Ei tässä myöskään ole paikkaa Lutherin ns. tornikokemukselle. Vaikea tähän teologiaan on myös pelastusvarmuuden sijoitus. Aivan todennäköisesti hän opettaa jokapäiväistä uudestisyntymistä, joka tapahtuu jokaisessa ihmisessä "maallisessa elämässä, kutsumuksessa, sekä hurskaiden että jumalattomien ihmisten kohtaamisessa"! Tässä ei totisesti ole sijaa kahdelle regimentille!

Politiikka kirkossa

Vielä voitaisiin mainita kirkon politisoituminen. Aikaisemmin kriteerinä luottamushenkilöiden valinnassa oli, että tämä oli "jumalaapelkäävä ja kristillisestä harrastuksestaan tunnettu". Sittemmin on tästäkin vaatimuksesta ainakin käytännössä perädytty. Maalliset, poliittiset puolueet ovat tervetulleet antamaan asiantuntemustaan myös kirkon hallintoon. **Hetkinen, mutta eikö heidän asiantuntemuksensa rajoittunut maalliseen regimenttiin?** Kirkko ei jää neuvottomaksi tässäkin tilanteessa: heiltä löytyy myös hengellinen asiantuntemus - kasteensa perusteella! Tässä seurataan Lutheria!

Vuosi 1994 oli ratkaiseva kirkon regimenttejä ajatellen. Tosiasiassa maalliset (uudestisyntymättömät) ihmiset ovat jo kauan pitäneet valtaa kirkossa ja määränneet sen suunnan, mutta tuona vuonna laillistettiin maallisen regimentin johtomiesten pätevyys myös seurakunnan hallinnossa, kun hyväksyttiin poliittiset tunnukset

seurakuntavaaleihin. Tästä lähtien seurakunnan toimiin kaikki ovat yhtä päteviä. **Seurakunnalla ei ole omaa identiteettiä.**

Kansanvallan tragedia kirkossa

Kirkon tragedia on siinä, että se on saavuttamassa sen, mihin se sokeudessaan on pyrkinyt ja mitä se on suuresti kaivaten tavoitellut: kansanvallan. Toki kansanvalta on vaikuttanut jo v.313 lähtien, mutta se on viime vuosina ennennäkemättömällä tavalla "lyönyt itsensä läpi". Nopeasti kypsymme kansanvallan huipentumaan, antikristilliseen maailmanvaltaan, jolloin uskovat ovat suuren vainon kohteena. Tällöin kirkko ei ole vain maailman yhteistyökumppani, vaan se on porttona tullut yhdeksi lihaksi sen kanssa, **1 Kor.6:16**. Rooman kirkko sekoittaessaan törkeästi regimentit pyrki maallisenkin hallituksen yläpuolelle. Luterilainen kirkko tyytyy maailman ruhtinaan salkustaan jakamiin maailman hallintaan oikeuttaviin osakkeisiin.

Teologinen tiedekunta

Helsingin teologinen tiedekunta edustaa pitkälti maallista regimenttiä. Se on valtion ylläpitämä laitos. Kirkolle sillä on merkitystä lähinnä sen teologeille tuoman akateemisen oppiarvon takia. Tiedekunnan pitäisi antaa pätevä ammattikoulutus seurakunnan paimenille. Kuitenkaan uskoontulo ei ole edes sinne pääsyyvaatimuksena. Liberaalteologisen opetuksen myötä siellä hävitetään kristinuskon peruspilarit. Psykologialla ja muilla "maallisilla tieteillä" sekoitetaan Jumalan sanan ja evankeliumin kirkas lähde. Tiedekunnassa on sekoitus niin täydellinen, ettei se nykyisellään kykene valmistamaan lainkaan "Herran kansan kaitsijoita", vaan ainoastaan **vuohien huvittajia!**

Vahvistetaan jumalattomien käsiä

Edelleen sekoittamiseen voidaan lisätä **Kristillisen liiton** ja muidenkin yksittäisten uskovien toiminta eduskunnassa. Jos he aikovat vilpittömästi olla evankeliumin asialla, he ajautuvat vaikeuksiin. Oikeastaan heidän vaihtoehtonsa ovat: evankeliumi tai moralismi - käytännössä ainoastaan **moralismi!** Jos edustaja pysyy tiukasti evankeliumin linjalla, hänen päivänsä kansanedustajana ovat luetut. Moralisointi taas on hedelmätöntä evankeliumin kannalta - ja lisäksi: moraalipuolueitahan ovat kaikki muutkin. Moralisoinnilla kuuliijoista tehdään fariseuksia ja vahvistetaan heidän käsiään pahuudessa ja jumalattomuudessa. Heidät voidaan täten paaduttaa jopa parantumattomaan tilaan: *"Olette vahvistaneet jumalattomien käsiä, ettei hän kääntyisi pahalta tieltänsä ja saisi elää"* (**Hes.13:22**).

Nähtävästi Kristillinen liitto on itsekin luopumasta toivosta olla evankeliumin välittäjänä ja sen asialla eduskunnassa. Tästä kielii mm. paineet nimen muuttamiseksi. "Kristillisdemokraatit" alkaa tuntua paremmalta yhä useamman liikkeen kannattajan korvissa. Tulevien eduskuntavaalien tavoitteeksi on ilmoitettu "korkean moraalien palauttaminen politiikkaan" - ei siis evankeliumin julistaminen. Oikea suuntaus Kristillisellä liitolla mielestäni olisi: takaisin evankeliumin julistamiseen! Nimenkin voisi rohkeasti muuttaa vaikkapa paljon puhuvaan **Kotimme on taivas** -muotoon!

Ajatus Jumalan sanan viemiseksi yhteiskunnan kaikille sektoreille on sinänsä kunnioitettava ja hyvä, mutta toisaalta on muistettava Israelin esimerkki: vaikka Raamattu läpäisisi koko yhteiskunnan, uskolla ja uskovilla ei välttämättä mene hyvin.

Jeesus sanoi, että hänen aikansa päättäjät kulkivat harhaan **Raamattu kädessä**: *"Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta; ja te ette tahdo tulla minun tyköni, että saisitte elämän"* (**Joh.5:39-40**). Tavoitteeksi ei riitä ihmisten "kristillistäminen" moraalialkohottamalla, vaan heidän pelastamisensa ja uudestisyntyttämisenä! **On periaatteessa aivan sama, menevätkö suomalaiset helvettiin moraalisisina vai moraalittomina!** Vain harhautunut, Raamatun eskatologiaa tuntematon kristillisyyden voi ottaa tavoitteeksi kristillisen yhteiskunnan tässä katoavassa maailmassa. Tämä on mahdollista vasta tulevassa, tuhatvuotisessa valtakunnassa. Parhaimmillaankin moraalien tietä päästään vain "kristillisyyteen ilman Kristusta". **Luther** paljastaa, miten tällainen kristillisyyden suhtautuu evankeliumiin: *"Ja kuta viisaampia, oikeudenmukaisempia ja pyhempää ihmiset ovat Kristuksesta, sitä enemmän he vahingoittavat evankeliumia."*

Lopun aika - sekoituksen huipentuma

Raamatun eskatologia kertoo, että regimenttien sekoittaminen on huipussaan antikristillisenä aikana. Lopun ajan kirkko on "portto", [Ilm.17:1](#). Kristuksen morsian on harjoittanut haureutta maailman kanssa ja tullut sen kanssa yhdeksi, [1 Kor.6:16](#). Hengelliset ja maalliset ovat menneet täysin sekaisin: *"hänen, jonka kanssa maan kuninkaasivat haureutta harjoittaneet ja jonka haureuden viinistä maan asukkaasivat juopuneet"* ([Ilm.17:3](#)). Lopun ajan seurakunta (portto) on kiinteässä yhteydessä antikristillisen petovallan kanssa: *"minä näin naisen istuvan helakanpunaisen pedon selässä"* ([Ilm.17:3](#)).

Regimenttien täydellisestä sekoituksesta kertoo seurakunnan nimi: *"Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi, salaisuus: 'Suuri Babylon, maan porttojen ja kauhistuksien äiti'."* ([Ilm.17:5](#)). Babylon merkitsee "sekoitusta". Sekoitus kypsyy lopun ajan kirkkoa "riivaajien asuinpaikaksi": *"Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon ja tullut riivaajain ja kaikkien saastaisten henkien tyyssijaksi"* ([Ilm.18:2](#)). Lopun ajan seurakunta (portto) on kansankirkko, se "istuu paljojen vetten päällä", [Ilm.17:1](#). Raamattu selittää, mitä "paljot vedet" ovat: *"Vedet, jotka sinä näit, tuolla missä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansanheimoja ja kieliä"* ([Ilm.17:15](#)). Nähtävästi tässä olemme tekemisissä paavin johdolla muodostuneen maailmankirkon kanssa, johon kuuluvat kaikki pakanauskonnotkin. Kirkkojen Maailmanneuvoston ekumeniahan tähtää juuri tähän. Nyt ei enää ole yhteyden perustana kaste, vaan kaikki ovat Jumalan lapsia **luomisen perusteella**. Uudessa suomalaisessa virsikirjassa on jo "eskatologinen virsi", jossa toistuu kertosäe: *"Hän on Isä jokaisen"* (503).

Vekseli, joka allekirjoitettiin v.313 ja joka mahdollisti kansanvallan kirkossa, lankeaa nyt maksuun. Sopimus, mikä tähän mennessä on osoittanut olevansa kirkolle pelkkää plussaa, paljastuukin petokseksi. Se olikin mitä suurin erehdys ja vei kirkon ja seurakunnan tuohon: *"Ja ne kymmenen sarvea, jotka sinä näit, ja peto, ne vihaavat porttoa ja riisuvat hänet paljaaksi ja alastomaksi ja syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulella"* ([Ilm.17:16](#)).

Maallisen regimentin tuoma kunnianaika on peruuttamattomasti ohitse: *"Niin paljon kuin hän on itselleen kunniaa ja hekumaa hankkinut, niin paljon antakaa hänelle vaivaa ja surua. Koska hän sanoo sydämessään: 'Minä istun kuningattarena enkä ole leski enkä ole surua näkevä', sentähden hänen vitsauksensa tulevat yhtenä päivänä: kuolema ja suru ja nälkä, ja hän joutuu tulella poltettavaksi, sillä väkevä on Herra Jumala, joka on hänet tuominut"* ([Ilm.18:7-8](#)).

Lopun ajan maailmankirkon, valhekirkon tuho synnyttää suuret juhlat taivaassa: *"Riemuitse hänestä, taivas, ja te pyhät ja apostolit ja profeetat; sillä Jumala on hänet tuominut ja kostanut hänelle teidän tuomionne"* ([Ilm.18:20](#)).

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 1/1999

